

(Независне новине, 14.1.2010)

Када парламент Србије буде усвојио најављену резолуцију о "геноциду у Сребреници", наводно изнуђену у складу са захтјевима Еуропе, бит ће коначно довршен ментални геноцид над Србима који се одвија већ два пуна десетљећа.

Чудна је судбина тог "геноцидног" српског народа. Стољећима је био брана исламском продору у Еуропу. У Првом свјетском рату се борио против злих сила Аустроугарске и Њемачке и изишао као побједник. У Другом свјетском рату је доживио истински геноцид као казну за његово супротстављање нацизму и фашизму. Почетком деведесетих био је "запикан" од стране САД, Њемачке, Ватикана и Аустрије да буде главни кривац (bad boy) у серији ратова проузрокованих од оних извана који су све урадили да дође до распада Југославије.

Резултат је био највећи етноцид који је један народ доживио након Другог свјетског рата: 400.000 (четиристо тисућа) протјераних из Хрватске, 200.000 (двјеста тисућа) протјераних са Космета, барем 150.000 (сто педесет тисућа) протјераних из садашњег федералног Сарајева. Ако се томе дода одузимање Србији 15% њеног територија, а и чињеница да Војводина и Санџак само чекају миг "великог (САД) брата" да се осамостале, онда је трагедија српског народа, коју Еуропа упорно игнорира, више него видљива. Али, то су Срби, као "геноцидан народ", вјеројатно и "заслужили".

Наравно, етничка чишћења Муслимана и Хрвата од стране Срба вршена су у БиХ, и у том погледу на Балкану нема невиних, али када се све сабере и одбије, онда су Срби надалеко губитничка страна. Уосталом, Срби у БиХ имају храбрости да изврше попис становништва, укључујући вјерску и националну одредницу. Бошњаци то одбијају, јер би се онда јасно видјело да они у претходном рату нису били никакви "јагањци божји" и да су практично очистили свој териториј од свега што је српско.

Али, цинизму "међународне заједнице" нема краја. Она, не само што је Србе бомбардирала, демонизирала и уцјењивала него хоће да се сами Срби осјећају кривима због трагедије која им се наметнула. Јевреји такву врст наметнуте кривице стољећима

искушавају, па се то вишевијековно злочиначко наметање кривице сада примјењује и на Србе. Јевреје је то што су "убили" Исуса коштало двије хиљаде година патње. Остаје питање колико ће стољећа Срби патити због наводно почињеног геноцида у Сребреници.

Све у свему, "међународној заједници" није било довољно то што су њезини судови, оправдавајући НАТО агресију над Србима, прогласили један дио злочина у Сребреници геноцидом, него хоће и да и сами Срби тај дио злочина означе као геноцид. Али, пођимо редом, ослањајући се искључиво на западне и муслиманске изворе.

Злочин у Сребреници има двије фазе: злочини почињени над Србима и испровоцирани злочин Срба над Муслиманима (садашњим Бошњацима).

Злочини над Србима у Сребреници и на њеним подручјима одвијали су се од 1992. до 1995. године. Злочине су вршили припадници Армије БиХ (муслиманске војске) стационирани у Сребреници, а под руководством Насера Орића. Тим поводом, два британска академика (Jan Willem и Norbert Both) изнијели су монструозну тврдњу. Они су признали да је Орић вршио злочине над Србима, али је он то, наводно, радио зато што је знао да су Срби геноцидан народ, па их је убијао како касније Срби не би вршили геноцид над Муслиманима!

УН званичник Јасуши Акаши сматрао је муслиманско руководство у Сребреници криминалном бандом, корумпираним и опасним провокаторима, подводачима и црнобурзашима.

Холандске трупе које су посједовале опрему за ноћно осматрање пријавиле су да су видјеле муслиманске војнике како се шуњају кроз периметар око Сребренице и отварају ватру на холандске осматрачке положаје стварајући утисак да то Срби раде.

Генерални секретар УН Кофи Анан рекао је у свом извјештају о Сребреници (1999) да су се Орићеве трупе користиле техникама етничког чишћења сличним онима коришћеним од стране Срба у осталим подручјима палећи куће те убијајући и тероризирајући цивилну популацију.

У вељачи 2004. године, Орић је примио репортера *Вашингтон поста*:

"Орићеви ратни трофеји не налазе се послагани на зиду, ...већ на видео-касети: спаљене српске куће и тијела српских људи без глава, набацана на тужну гомилу. Морали смо користити хладно оружје те ноћи, објашњава Орић, док се сцене искасапљених мртвих тијела врте са његовог сону видео-апарата."

Бил Шилер, репортер *Торонто стара*, извијестио је да је на видео-траци, приликом интервјуа, Орић у својим рукама држао одсјечене српске главе. "Ухватили смо их у замку", рекао је Орић када се поприличан број побијених Срба појавио на екрану. Сљедећа група лешева била је докрајчена експлозивом. "Послали смо их на мјесец", хвалио се Орић. У једном, на видеу приказаном селу, Орић је пожурio да изјави: "Ту смо убили 114 Срба."

Чак је и Стејт департмент примијетио неке од ових стравичних злочина почињених у српским мјестима Кравицама, Братунцу, Бјеловцу, Сикирићима, Вољевици, Југовићима и Лозничкој Ријеци.

Колико је српских села спаљено, а цивила убијено од стране Орићевих трупа које су дјеловале, из наводно демилитаризоване зоне, наочиглед тамо стационираних мировних снага УН, то нитко точно не зна. Срби, чији је нехај надалеко познат, никад се нису (као Хрвати и Бошњаци) потрудили да у детаље то истраже. Процјене из страних извора се крећу око неколико десетина српских села и више стотина убијених српских цивила, док српски извори говоре о 1.500 до 3.000 убијених Срба. Што било да било, данас Запад ни да зуцне о страдањима сребреничких српских цивила. Јасно је да би навођењем ових чињеница био код западног јавног мњења озбиљно уздрман мит о сребреничком геноциду. Поврх свега, Србима није дозвољено да буду жртве, а ако се та чињеница не може ни на који начин избјећи, онда се, вели Чомски, ради о "недостојним жртвама".

Други дио сребреничког злочина, онај извршен од стране Срба над Муслиманима, био је пројектиран од стране Запада, а у спрези са дијелом тадашњег муслиманског руководства. Срби су наглавачке улетјели у постављену замку, што их нимало не амнестира од почињеног злочина. Погледајмо хронологију догађања.

– Представници муслиманске заједнице окупили су се у Сарајеву 28. и 29. рујна. Неки преживјели чланови сребреничке делегације рекли су да им је Изетбеговић казао да би НАТО, према предсједнику Клинтону, интервенирао у БиХ само под увјетом да Срби упадну у Сребреницу и да притом побију барем 5.000 особа. То није било могуће реализирати, јер је сљедеће године био геноцид у Руанди са милијун жртава. Година 1995. је за то било "идеално вријеме", јер је Клинтону за други предсједнички мандат био потребан форсирани мир у БиХ.

– Очито је, да је Сребреница "дата на тањур" Србима. Орић је са својим штабом хеликоптером пребачен из Сребренице седам дана прије њеног пада. Дан прије пада, цјелокупна мушка муслиманска популација напустила је Сребреницу, укључујући и 5.000 наоружаних припадника Армије БиХ; у Сребреници је остало око 300 мушкараца.

– Злочин над Муслиманима се вјеројатно десио приликом и након заробљавања, када су се Муслимани настојали пробити кроз српске положаје према својим базама. Масовне егзекуције над Муслиманима вршене су у мјестима Пилице, Брањево, Петковац, Козлук и Кравица.

Број хладнокрвно побијених заробљених Муслимана је, међутим, упитан. Постоји разлика у бројкама између декларирано несталих особа и форензичких налаза остатака тијела. Осим за неколико стотина особа, гдје је ствар очита, за друга нађена тијела није јасно у којим су околностима и када погинула или умрла.

Напомена: масовне гробнице су уобичајена ствар у ратним временима када се врши асанација терена како не би дошло до масовних зараза.

– Симптоматично је да ни у холандском извјештају о Сребреници (7.000 страница), ни у француском извјештају (2.000 страница) нема очевидаца почињеног злочина. Нема ни сателитских снимака почињених егзекуција. Једини "прави" свједок је психопата Ердемовић, који је у Хагу устврдио како је приликом масакара лично побио више од 100 Муслимана за 11 килограма злата.

– Када се врши геноцид, онда се неселективно убијају сви припадници неке заједнице, а не остављају у животу репродуктивно способне особе (жене и дјеца).

Јасно је да је "сребренички геноцид", односно почињени злочин над Муслиманима првенствено потребан "међународној – НАТО – заједници" како би оправдала бомбардирање српских подручја у БиХ и Југославији/Србији и како би се одужила исламском свијету за над њим почињене злочине на Блиском и Средњем истоку.

Ако Србија у својој резолуцији прихвати сребренички злочин над Муслиманима као геноцид, како то захтијева "међународна заједница", над Србима ће трајно остати печат геноцидности који нитко више неће моћи избрисати. Јер за "међународну заједницу" је важно да управо Срби то кажу, јер све док они то не кажу, квалификација злочина као геноцида је једностранична, она која долази од противничке стране у сукобу НАТО–Срби, и као таква нема важности за јавност ни за повијест. Ако Срби то ипак ураде, они ће довршити ментални геноцид над самим са собом, територијални и ментални геноцид над српским народом који су одавно пројецирали и добрим дијелом остварили господари новог свјетског "хуманитарног" поретка.